

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

1015 Budapest, Donáti utca 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Hivatkozom az Alkotmánybíróság IV/2514-1/2015. ügyszámú válaszlevelére, amelyet megköszönök, és amelyben felhívták a figyelmemet az Alkotmánybírósághoz benyújtandó kérelem formai és tartalmi követelményeire és a betartandó határidőre.

Válaszlevelében az Alkotmánybíróság hét részben kért formai és tartalmi megfelelést annak érdekében, hogy az indítványom határozott kérelmet tartalmazzon:

1. Meg kell adnom azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására.
2. Meg kell adnom azt a törvényi rendelkezést, amely az indítványozó jogosultságát megalapozza.
3. Meg kell adnom az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét.
4. Meg kell adnom a vizsgálandó jogszabályi rendelkezést vagy bírói döntést.
5. Meg kell adnom az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit.
6. Meg kell adnom az indoklást, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi döntés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével.
7. Meg kell adnom a kifejezett kérelmet az Alkotmánybíróság döntésének tartalmára vonatkozóan.

Az első levelém tartalmának ismeretében válaszlevelében az Alkotmánybíróság megadta azt a törvényi rendelkezést, amelyre hivatkoznom kell. Ugyanis a Kúriának a deviza alapú kölcsönszerződésekkel kapcsolatos két jogegységi határozatával ÉS az azok alapján megalkotott forintosítási és elszámolási törvényekkel kapcsolatban kértem alkotmányossági vizsgálatot. Ennek értelmében az Alkotmánybíróság tudtomra adta, hogy kérelmem pótlása feleljen meg az Abtv. 26. § (2) bekezdésében, valamint az 52. § (1) és (4) bekezdéseiben foglaltaknak.

Válaszlevelében az Alkotmánybíróság megemlíti a indítványom nyilvánosságra hozatalának lehetőségeit is, hivatkozva az Abtv. 27. §-ára illetve az Abtv. 57. § (1a) bekezdésére.

1. Meg kell adnom azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására:

A) Az Alaptörvény Alkotmánybíróságról szóló 24. cikkének (1) bekezdése értelmében: „Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve.”

B) Az Alaptörvény Alkotmánybíróságról szóló 24. cikkének (2) bekezdés c) pontja értelmében: „Az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja az egyedi ügyben *alkalmazott jogszabálynak* az Alaptörvénnyel való összhangját.”

C) Az Alaptörvény Alkotmánybíróságról szóló 24. cikkének (2) bekezdés d) pontja értelmében: „Az Alkotmánybíróság alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a *bírói döntésnek* az Alaptörvénnyel való összhangját.”

D) Az Alaptörvény Alkotmánybíróságról szóló 24. cikkének (3) bekezdése a) pontja értelmében: „Az Alkotmánybíróság a (2) bekezdés b), c) és e) pontjában foglalt hatáskörében **megsemmisíti** az Alaptörvénnyel ellentétes **jogszabályt** vagy jogszabályi rendelkezést.”

E) Az Alaptörvény Alkotmánybíróságról szóló 24. cikkének (3) bekezdése b) pontja értelmében: „Az Alkotmánybíróság a (2) bekezdés d) pontjában foglalt hatáskörében **megsemmisíti** az Alaptörvénnyel ellentétes **bírói döntést**.”

F) Az Alaptörvény Alkotmánybíróságról szóló 24. cikkének (4) bekezdése értelmében: „Az Alkotmánybíróság a jogszabály felülvizsgálni **nem kért** rendelkezését csak abban az esetben vizsgálhatja, illetve semmisítheti meg, ha az a felülvizsgálni kért jogszabályi rendelkezéssel **szoros tartalmi összefüggésben áll**.”

G) Az Abtv. 26. § (2) bekezdése értelmében: „Az Alkotmánybíróság eljárása kivételesen akkor is kezdeményezhető az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján, ha

a) az alaptörvény-ellenes **jogszabály** rendelkezésének **alkalmazása** vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem, és

b) **nincs** a jogsérelem orvoslására szolgáló **jogorvoslati eljárás**, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette.”

2. Meg kell adnom azt a törvényi rendelkezést, amely az indítványozó jogosultságát megalapozza:

A) Az Alaptörvény Szabadság és felelősség című része XXV. cikkének értelmében: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy **egyedül** vagy másokkal együtt, **írásban kérelemmel, panasszal** vagy javaslattal forduljon bármely közhatalmat gyakorló szervhez.”

B) Az Alaptörvény Szabadság és felelősség című része XXVIII. cikkének (7) bekezdése értelmében: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan **bírósági**, hatósági és más közigazgatási **döntés ellen**, amely a jogát vagy jogos érdekét **sérti**.”

C) Az Abtv. 26. § (1) bekezdése értelmében: „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben **érintett személy** vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

a) az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és

b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

B) Az Abtv. 26. § (2) bekezdése értelmében: „Az (1) bekezdéstől eltérően, az Alkotmánybíróság eljárása kivételesen akkor is kezdeményezhető az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján, ha

a) az alaptörvény-ellenes **jogszabály** rendelkezésének **alkalmazása** vagy hatályosulása folytán közvetlenül, bírói döntés nélkül következett be a jogsérelem, és

b) **nincs** a jogsérelem orvoslására szolgáló **jogorvoslati eljárás**, vagy a jogorvoslati lehetőségeit az indítványozó már kimerítette.”

3. Meg kell adnom az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének a lényegét:

Röviden összefoglalom az egész problémakört, azaz a **sérelem lényegét**, az összefüggések tisztánlátása érdekében, mert a bekövetkezett jogsérelem meglehetősen **összetett**, ezért az Alaptörvényben **több** biztosított jogot és **több** rögzített kötelezettséget ért sérelem, továbbá a Kúria szerepe csak a többi történéssel **együtt** vizsgálható. Minden idézőjelbe tett szó, kifejezés és mondat idézet vagy a Kúriától, vagy a törvényekből, vagy a szerződésekből, vagy a PSZÁF kiadványaiból. A kiemelések tőlem (L.J) valók.

– A deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződésekben megfogalmazott rendelkezések és a Kúriának a velük kapcsolatos jogegységi határozatai illetve a Kúria eme határozatai alapján megalkotott elszámolási és forintosítási törvények egymás utáni, **egymásból következő** tények, azaz mindennek a **forrása** a kölcsönszerződések és azok a jogi körülmények, amelyek úgymond lehetővé tették ezeket a kölcsönszerződéseket.

– A Kúria a két határozatában megállapította a kölcsönszerződések **lényegi** elemeiről – az idegen pénz kölcsönadásáról, a banki árfolyamok alkalmazásáról és a kamatemelésről –, hogy **tisztességtelenek**.

– A Kúria azt is kijelentette, hogy „**az érvénytelenségi oknak a szerződés megkötésekor** kell fennállnia”. A Kúria ezen mondata azért lényeges, mert a Kúria a határozataiban szerződési rendelkezéseket tett semmissé, vagyis „a szerződés megkötésekor fennálló” szerződési rendelkezéseket, és „a szerződés megkötésekor fennálló” „érvénytelenségi ok” is megállapításra került a Kúria által.

– A Kúria által megfogalmazott „**a szerződés megkötésekor** fennálló” „érvénytelenségi ok” azt jelentik, hogy hitelintézetek már e „konstrukciók” kitalálásakor és közjegyzői okiratba foglalásakor **tudták előre**, hogy amit majd aláíratnak az ügyfelekkel, azt a szerződésnek nevezett banki terméket éppen ők, vagyis a hitelintézetek **nem fogják** betartani az első pillanattól fogva, sőt, a megfogalmazott **látszat lesz az alapja** a többi szerződési rendelkezésnek.

– A hitelintézetek – és a közjegyzők – bizonyára **ismerték** az akkori törvényeket, és a kölcsönszerződésekben írtakkal megfeleltek a **törvényesség látszatának**.

– Vagyis a deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződések mint hitelintézeti termékek **csalást fogalmaztak meg és a csalást tették gyakorlattá** éveken keresztül, anélkül, hogy a hitelintézetek tevékenységét felügyelő PSZÁF bármit is tett volna. Sőt, a PSZÁF hozzájárult e méltatlan helyzet kialakulásához.

– Ezt **bizonyítja** az, hogy a PSZÁF akkori „fogyasztóvédelmi tájékoztatói” **ugyanazokat** a szerződési rendelkezéseket – a banki árfolyamok alkalmazását és a kamatemeléseket – fogalmazták meg, amelyek a kölcsönszerződésekben is szerepelnek, és amelyeket a Kúria **semmissé** tett.

– A PSZÁF eme „fogyasztóvédelmi tájékoztatói” – **összhangban** a Kúriának a PSZÁF és az MNB stabilitási jelentéseire történt hivatkozásával – maximum 170-es illetve 185-ös CHF árfolyammal és maximum tizenöt százalékos forintgyengüléssel végzett számításokkal mutatták be az árfolyamváltozás és a kamatemelés **együttes hatását a törlesztésekre**.

– A hitelintézetek ugyanakkor **kihagyták** az árfolyam- és a kamatkockázat hasonló jellegű számszerűsítését a kockázati tájékoztatásaikban és a közjegyzői okirathoz mellékelt táblázataikban.

– Sőt, a Kúria a határozataiban **nem adta meg** a tisztességes kockázati tájékoztatás törvényből kiolvasható „részletes” tartalmi ismérveit, hanem éppen ellenkezőleg a törvény negatív értelmezésével csak azt fogalmazta meg, hogy mire „nem terjedhetett ki” e „feltáró”, „részletes”, „egyértelmű”, „világos és érthető” „speciális többlet tájékoztatási kötelezettség”.

– Egy törvény ilyen negatív értelmezése egy jogegységi határozatban igencsak furcsa. A Kúria az indoklásaiban hivatkozott egy korábbi határozatára illetve a PSZÁF és az MNB „*stabilitási jelentései*”-re is – mintegy *megszabadítva* a hitelintézeteket minden felelősségtől.

– A Kúria a kockázati tájékoztatásokkal kapcsolatban megfogalmazott negatív törvény-értelmezése *félremagyarázás*, mert az árfolyamváltozásnak *csak* a jövőre vonatkozóan feltételezett „felső határát” illetve „kiszámítható mértékét” tekinti annak, amire „nem terjedhetett ki” a kockázati tájékoztatások tartalma. Valóban. A „feltáró” kockázati tájékoztatásoknak csak a múlt, a közelmúlt, a szerződéskötéseket megelőző, az árfolyamváltozások szempontjából viszonylag már stabilnak mondható évek árfolyamainak maximális értékeivel kellett volna számolniuk. Ahogy azt a PSZÁF „fogyasztóvédelmi tájékoztatói” bemutatták.

– A Kúria a határozataiban leírtakkal *semmissé* tette a PSZÁF „fogyasztóvédelmi tájékoztatói”-ban írtakat is, mivel egyrészt e tájékoztatók a kölcsönszerződésekben is szereplő „*tisztességtelen*” rendelkezéseket – a banki árfolyamok alkalmazását és a kamatemeléseket – magyarázták, másrészt mert a PSZÁF tájékoztatásaiban az árfolyam és kamat változásokkal végzett számítások a Kúria értelmezése szerint „*később tévesnek bizonyultak*”.

– A Kúria jogegységi határozataiban súlyos és többszörös *hiányosság* állapítható meg, továbbá a Kúria súlyos és többszörös *ellentmondásba* került, részben önmagával, részben a tényekkel, továbbá a Kúria *feltételes módon* megfogalmazott egy olyan *feltételezést* is, amely feltételezés alapja lett az elszámolásnak és a forintosításnak.

– A Kúria határozatainak *hiányosságai*, hogy egyrészt a Kúria nem vizsgálta meg, milyen törvény alapján készültek ezek a banki termékek, másrészt a Kúria nem vizsgálta meg, hogy az általa előidézett új helyzet okozhatott-e törvényi összeférhetetlenséget a kölcsönszerződések megkötésének idején. Vagyis a régi Hpt. lehetővé tette-e a Ptk. 1959-ből származó, a Kúria által megadott paragrafusa értelmében a „deviza alapú” kölcsönök nyújtását, mint a hitelintézetek által üzletszerűen végezhető pénzügyi szolgáltatást.

– A Kúria *önellentmondása* az, hogy semmissé téve a banki árfolyamok alkalmazását a „kölcsönadott devizaösszeg” kifejezést használva próbálta igazolni azt, hogy „a pénzügyi intézmény nem jut őt meg nem illető előnyhöz”. A Kúria *mintha nem tudta volna*, hogy miről szól „az idegen pénz” – még ha az „kölcsönadott” is – „átváltása” forintra. Pedig ez a közjegyzői okiratokban „érthetően és világosan” le lett írva – megfelelve a törvényesség látszatának.

– A Kúria az önellentmondásával *leplezetlenül megmutatta*, hogy nem volt hajlandó megfogalmazni a jogegységi határozatában azt, hogy a banki árfolyamok alkalmazásának semmissé tételével semmissé tette a „kölcsönadott devizaösszeget”-et, is, vagyis azt a „deviza alap”-ot, amelyet a kölcsönszerződésnek nevezett banki termékek eredetileg megfogalmaztak, és amely alapján vállaltatták az ügyfelekkel a kockázatot. Vagyis a Kúria egyszerűen kifejejtette a jogegységi határozatából a „szerződések” *legfontosabb és legelső* tételének, a kölcsönadás tényének a vizsgálatát. Sőt, a magyarázataiban a Kúria továbbra is a „kölcsönadott devizaösszeg” kifejezést használta.

– A Kúria *ténybeli ellentmondása* az, hogy a „felső határ nélküli” kockázatvállalás feltételezésekor a Kúria *nem vette figyelembe* az általa „tipikusan blanketta” jelzővel illetett kölcsönszerződések közjegyzői okiratában az „átlagos fogyasztó”-val kimondatott, „kijelenti” típusú tételeket, de még magát a banki hitelbírálatokat sem, amelyekben végképp nem szerepelhetett az a kockázat vállaltatás, amit a Kúria feltételezett.

– A kölcsönszerződések részét képező banki kockázati tájékoztatások éppen a banki hitelbírálat miatt nem tartalmaznak olyan „felső határ nélküli” árfolyamkockázat vállaltatási rendelkezést, amit a Kúria elvárna tőlük, *éppen ezért* a Kúria értelmezése szerint „*tisztességtelenek*” ezek az amúgy semmitmondó, és a közjegyzői okiratokban megfogalmazott „*tisztességtelen*” rendelkezéseket is tartalmazó banki kockázati tájékoztatások is. Amelyek tehát *nem kerülhettek ellentmondásba* az

„átlagos fogyasztó” által a közjegyzői okiratokban kimondatott tétellel, miszerint: „az Adós kijelenti, hogy a kockázatot fizetőképességének és vagyoni helyzetének megfelelően mérlegelve vállalta”.

– A hitelintézetek is **ezek alapján** készítették a hitelbírálatokat, vagyis a bekért jövedelemigazolások és az elvégzett ingatlan értékelések alapján. Továbbá bizonyára az **akkori** évek során megtapasztalt maximális 175-ös, 180-as CHF árfolyamokat számításba véve.

– A Kúria a jogegységi határozatában tehát felvetette a kockázati tájékoztatások és az ezzel kapcsolatos árfolyam kockázat vállalás-vállaltatás problémáját is. A Kúria e probléma vizsgálatakor **feltételes módon** fogalmazott, azaz egy **feltételezést** írt a jogegységi határozatába.

– Az elszámolás és a forintosítás bekövetkezett eljárása a Kúria ezen „az ellenkező bizonyításig úgy kell értékelni” típusú **feltételezésének megfelelően** történt, ami felveti annak a kérdését, hogy a Kúria, mint Magyarország legfőbb bírósága törvényesen járt-e el, mivel az általa megfogalmazott feltételezés **lett** az alapja a megalkotott törvényeknek.

– A Kúria úgy hozott jogegységi határozatokat az árfolyamkockázat vállaltatást is belefoglalva, hogy az árfolyamkockázat vállaltatás ügye **nem egyedi perből** került a Kúriához, hanem a deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződések módosítása és az **ezzel együtt járó** elszámolás és forintosítás **kényszere** miatt kellett az árfolyamkockázat vállaltatást olyan módon bevenni a jogegységi határozatokba, hogy az a **feltételezés ellenére** mégis alapja lett az új törvényeknek.

– Mindezek alapján megállapítható, hogy **súlyos alaptörvény-sértések** történtek mind a kölcsönszerződésekkel, mind a Kúria jogegységi határozataival, mind – az előző kettőből származó – elszámolási és forintosítási törvényekkel.

– Mindaz, ami a deviza alapúnak nevezett kölcsönökkel kapcsolatban az elmúlt közel tíz évben történt, **többszörösen alaptörvény-ellenes**,

- **mert a végsőig rombolta az emberi méltóságot;**
- **mert megsértette a közérdekű adatok megismerésének a jogát;**
- **mert semmibe vette a jogállam eszméjét;**
- **mert veszélybe sodorta Magyarország pénzügyi függetlenségét és biztonságát;**
- **mert felveti a mindenkori közjogi és pénzügyi méltóságok felelősségének kérdését;**
- **mert felveti a Kúria, mint bíróság, mint a legfőbb bíróság gyakorlatának a felülvizsgálatát, mivel bírósági döntés, így a jogegységi határozat sem tartalmazhat olyan ellentmondást és feltételezést, amely alapja lett megalkotott törvényeknek, mert az ellentmondást és feltételezést tartalmazó bírósági döntés, így a jogegységi határozat is sérti a bíróságok alaptörvényben meghatározott kötelezettségét, miszerint a bíróságok feladata az igazságszolgáltatás a törvények szövegének a közhírnak, az erkölcsnek és a józan észnek megfelelő, visszaélés és részlehajlás nélküli értelmezésével.**

4. Meg kell adnom a vizsgálandó jogszabályi rendelkezést vagy bírói döntést:

A vizsgálandó bírósági döntés a Kúriának, mint Magyarország legfőbb bíróságának a deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződésekkel kapcsolatban hozott 6/2013. számú PJE (2013. december 16-i) és 2/2014. számú PJE (2014. június 16-i) határozata, különös tekintettel arra, hogy a Kúria e két jogegységi határozatában megfogalmazottak alapjául szolgáltak a deviza alapúnak nevezett kölcsönök elszámolását és forintosítását szabályozó 2014. évi 38., 40. és 77. törvénynek.

5. Meg kell adnom az Alaptörvény megsértett rendelkezéseit:

A deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződések megkötésének idején, azaz 2004-től az új Alaptörvény hatályba lépéséig a korábbi Alkotmány volt érvényben. Azonban e kölcsönszerződések törvényekkel történt módosításakor, illetve a Kúria jogegységi határozatainak meghozatalakor, azaz 2013 végétől már az új Alaptörvény volt érvényben. Mivel a Kúria jogegységi határozatainak alaptörvény ellenességének megállapítását kérem a tisztelt Alkotmánybíróságtól, ezért az új Alaptörvény megfelelő pontjait veszem sorra, a kiemelések tőlem ■■■■■ valók:

„NEMZETI HITVALLÁS

MI, A MAGYAR NEMZET TAGJAI, AZ ÚJ ÉVEZRED KEZDETÉN, FELELŐSSÉGGEL MINDEN MAGYARÉRT, KINYILVÁNÍTJUK AZ ALÁBBIAKAT:

VALLJUK, HOGY AZ EMBERI LÉT ALAPJA AZ EMBERI MÉLTÓSÁG.

VALLJUK, HOGY AZ EGYÉNI SZABADSÁG CSAK MÁSOKKAL EGYÜTTMŰKÖDVE BONTAKOZHAT KI.

VALLJUK AZ ELESETTEK ÉS A SZEGÉNYEK MEGSEGÍTÉSÉNEK KÖTELESSÉGÉT.

VALLJUK, HOGY A POLGÁRNAK ÉS AZ ÁLLAMNAK KÖZÖS CÉLJA A JÓ ÉLET, A BIZTONSÁG, A REND, AZ IGAZSÁG, A SZABADSÁG KITELJESÍTÉSE.

VALLJUK, HOGY NÉPURALOM CSAK OTT VAN, Ahol AZ ÁLLAM SZOLGÁLJA POLGÁRAIT, ÜGYEIKET MÉLTÁNYOSAN, VISSZAÉLÉS ÉS RÉSZREHAJLÁS NÉLKÜL INTÉZI.

VALLJUK, HOGY A HUSZADIK SZÁZAD ERKÖLCSI MEGRENDÜLÉSHEZ VEZETŐ ÉVTIZEDEI UTÁN MÚLHATATLANUL SZÜKSÉGÜNK VAN A LELKI ÉS SZELLEMI MEGÚJULÁSRA.

ALAPVETÉS

B) CIKK

(1) MAGYARORSZÁG FÜGGETLEN, DEMOKRATIKUS JOGÁLLAM.

K) CIKK

MAGYARORSZÁG HIVATALOS PÉNZNEME A FORINT.

R) CIKK

(1) AZ ALAPTÖRVÉNY MAGYARORSZÁG JOGRENDSZERÉNEK ALAPJA.

(2) AZ ALAPTÖRVÉNY ÉS A JOGSZABÁLYOK MINDENKIRE KÖTELEZŐEK.

(3) AZ ALAPTÖRVÉNY RENDELKEZÉSEIT AZOK CÉLJÁVAL, A BENNE FOGLALT NEMZETI HITVALLÁSSAL ÉS TÖRTÉNETI ALKOTMÁNYUNK VÍVMÁNYAIVAL ÖSSZHANGBAN KELL ÉRTELMEZNI.

T) CIKK

(3) JOGSZABÁLY NEM LEHET ELLENTÉTES AZ ALAPTÖRVÉNNYEL.

SZABADSÁG ÉS FELELŐSSÉG

I. CIKK

(1) AZ EMBER SÉRTHETETLEN ÉS ELIDEGENÍTHETETLEN ALAPVETŐ JOGAIT TISZTELETBEN KELL TARTANI. VÉDELMEK AZ ÁLLAM ELSŐRENDŰ KÖTELEZETTSÉGE.

(2) MAGYARORSZÁG ELISMERI AZ EMBER ALAPVETŐ EGYÉNI ÉS KÖZÖSSÉGI JOGAIT.

II. CIKK

AZ EMBERI MÉLTÓSÁG SÉRTHETETLEN. MINDEN EMBERNEK JOGA VAN AZ ÉLETHEZ ÉS AZ EMBERI MÉLTÓSÁGHOZ, A MAGZAT ÉLETÉT A FOGANTATÁSTÓL KEZDVE VÉDELEM ILLETI MEG.

V. CIKK

MINDENKINEK JOGA VAN TÖRVÉNYBEN MEGHATÁROZOTTAK SZERINT A SZEMÉLYE, ILLETVE A TULAJDONA ELLEN INTÉZETT VAGY AZ EZEKET KÖZVETLENÜL FENYEGETŐ JOGTALAN TÁMADÁS ELHÁRÍTÁSÁHOZ.

VI. CIKK

(2) MINDENKINEK JOGA VAN SZEMÉLYES ADATAI VÉDELMEHEZ, VALAMINT A KÖZÉRDEKŰ ADATOK MEGISMERÉSÉHEZ ÉS TERJESZTÉSÉHEZ.

(3) A SZEMÉLYES ADATOK VÉDELMEHEZ ÉS A KÖZÉRDEKŰ ADATOK MEGISMERÉSÉHEZ VALÓ JOG ÉRVÉNYESÜLÉSÉT SARKALATOS TÖRVÉNNYEL LÉTREHOZOTT, FÜGGETLEN HATÓSÁG ELLENŐRZI.

AZ ÁLLAM A BÍRÓSÁG

25. CIKK

(1) A BÍRÓSÁGOK IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSI TEVÉKENYSÉGET LÁTNAK EL. A LEGFŐBB BÍRÓSÁGI SZERV A KÚRIA.

(2) A BÍRÓSÁG DÖNT

A) BÜNTETŐÜGYBEN, MAGÁNJOGI JOGVITÁBAN, TÖRVÉNYBEN MEGHATÁROZOTT EGYÉB ÜGYBEN;

B) A KÖZIGAZGATÁSI HATÁROZATOK TÖRVÉNYESSÉGÉRŐL;

C) AZ ÖNKORMÁNYZATI RENDELET MÁS JOGSZABÁLYBA ÜTKÖZÉSÉRŐL ÉS MEGSEMISÍTÉSÉRŐL;

D) A HELYI ÖNKORMÁNYZAT TÖRVÉNYEN ALAPULÓ JOGALKOTÁSI KÖTELEZETTSÉGE ELMULASZTÁSÁNAK MEGÁLLAPÍTÁSÁRÓL.

(3) A KÚRIA A (2) BEKEZDÉSBN MEGHATÁROZOTTAK MELLETT BIZTOSÍTJA A BÍRÓSÁGOK JOGALKALMAZÁSÁNAK EGYSÉGÉT, A BÍRÓSÁGOKRA KÖTELEZŐ JOGEGYSÉGI HATÁROZATOT HOZ.

28. CIKK

A BÍRÓSÁGOK A JOGALKALMAZÁS SORÁN A JOGSZABÁLYOK SZÖVEGÉT ELSŐSORBAN AZOK CÉLJÁVAL ÉS AZ ALAPTÖRVÉNNYEL ÖSSZHANGBAN ÉRTELMEZIK. AZ ALAPTÖRVÉNY ÉS A JOGSZABÁLYOK ÉRTELMEZÉSEKOR AZT KELL FELTÉTELEZNI, HOGY A JÓZAN ÉSZNEK ÉS A KÖZJÓNAK MEGFELELŐ, ERKÖLCSSŐS ÉS GAZDASÁGOS CÉLT SZOLGÁLNAK.

6. Meg kell adnom az indoklást, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi döntés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

Előbb át kell tekinteni a Kúria határozatainak kifogásolt részeit:

A) A Kúria által a banki termékek más törvényi alapra helyezéséről, és az ezzel kapcsolatban felmerülő törvényi összeférhetetlenségről szól ez a rész:

A Kúria 6/2013. számú (2013. december 16-i) PJE határozata szerint:

„A deviza alapú kölcsönszerződések elterjedésekor jogszabály nem határozta meg a deviza alapú kölcsönök fogalmát.”

„A deviza alapú kölcsönszerződés megkötésekor a kölcsönvevő szándéka arra irányult, hogy forintban jusson a kölcsönhöz és tartozását is forintban fizesse vissza, kamatfizetési kötelezettsége ugyanakkor a szerződéskötés idején jellemző forint kölcsönre irányadó kamatnál jelentősen

alacsonyabb legyen. Ezen elvárásnak felelt meg a deviza alapú hitelezés konstrukciója, melynek **ALAPJÁUL A PTK. 231. §-ÁNAK SZABÁLYAI SZOLGÁLTAK.**”

A Kúria 2/2014. számú (2014. június 16-i.) PJE határozata szerint:

„Az Irányelv 6. cikk (1) bekezdésének az Európai Unió Bírósága által a C-26/13. számú ítéletben kifejtett értelmezése szerint, **AMENNYIBEN A SZERZŐDÉS A TISZTESSÉGTELLEN SZERZŐDÉSI FELTÉTEL ELHAGYÁSA ESETÉN NEM TELJESÍTHETŐ**, a tisztességtelen feltételt a nemzeti jog diszpozitív rendelkezése helyettesíti. A magyar jog vonatkozó **DISZPOZITÍV RENDELKEZÉSÉT A PTK. 231. § (2) BEKEZDÉSE TARTALMAZZA**, amely szerint a más pénznemben meghatározott tartozást a fizetés helyén és idején érvényben lévő árfolyam alapulvételével kell átszámítani. Ez pedig nem a pénzügyi szolgáltatók deviza vételi, eladási vagy közép árfolyama, hanem a Magyar Nemzeti Bank hivatalos deviza árfolyama. A Ptk. vonatkozó rendelkezésének megalkotásakor **1959-ben** ugyanis Magyarországon a kötött devizagazdálkodás keretei között más árfolyam nem is létezett.”

Vagyis:

- A Kúria a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tevő kölcsönszerződéseknek nevezett banki termékek legalapvetőbb elemeiről megállapította hogy „**tisztességtelenek**”.
- A Kúria megállapította azt is, hogy e tisztességtelen szerződési elemek „elhagyásával”, azaz semmissé tételével a szerződések „**nem teljesíthetők**”.
- A Kúria az előállt helyzetet úgy igyekezett megmenteni, hogy kijelentette, hogy egy másik törvény „**szolgált alapjául**” a kölcsönszerződéseknek. A Kúria értelmezte ezt a másik törvényt, amivel a Kúria lényegében módosította a kölcsönszerződések eredeti tartalmát.
- Közben a Kúria egyszerűen nem vett tudomást arról, hogy a kölcsönszerződéseknek nevezett banki termékek **csalást** fogalmaztak meg és a **csalást** tették banki gyakorlattá éveken át. Csalás nem lehet alapja semmiféle „diszpozitív rendelkezés”-nek.
- A Kúria nem vizsgálta, hogy az általa megadott 1959 óta változatlan formában létezett kettő darab egysoros mondatot **miért nem** tartotta be egyetlenegy hitelintézet sem. A Kúria kísérletet sem tett annak bemutatására, hogy melyik törvény alapján készültek ezek a banki termékek – a törvényesség látszatát fenntartva.
- A Kúria nem fejtette ki álláspontját arról, hogy ha a hitelintézetek az általa megadott törvény értelmében jártak volna el, akkor a Ptk.-nak a Kúria által előhozott 1959-ből származó paragrafusa és a régi Hpt. azon paragrafusa illetve paragrafusai között, amelyek pontosan meghatározták a hitelintézetek üzletszerűen végezhető pénzügyi szolgáltatásait, **lett-e volna összeférhetetlenség**.
- Mivel éppen maga a Kúria állapította meg, hogy „a deviza alapú kölcsönszerződések elterjedésekor jogszabály **nem határozta meg** a deviza alapú kölcsön fogalmát”, így a régi Hpt. sem határozta meg, ezért a régi Hpt. **nem engedélyezhette és nem is engedélyezte** a hitelintézeteknek a „deviza alapú” kölcsönök nyújtását – csak a „forintban, illetőleg devizában, valutában” történő kölcsönadást.
- A csalást megfogalmazó és gyakorlattá tevő kölcsönszerződéseknek nevezett banki termékekben leírtak a „devizában”, azaz az „idegen pénzben” történt kölcsön nyújtást rögzítették, mert **ez felelt meg** a régi Hpt. adta lehetőségnek. A hitelintézetek, az őket felügyelő PSZÁF, és bizonyára a közjegyzők is jól ismerték az akkori törvényt.
- A Kúria határozatának azon hiányosságai, hogy nem vizsgálta meg, hogy milyen törvény alapján készültek ezek a banki termékek, illetve hogy a Kúria által előidézett új helyzet okozott-e volna törvényi összeférhetetlenséget a kölcsönszerződések megkötésének idején azért különös, mert e banki termékekkel kapcsolatban az egyedi perekben felmerült egyéb kifogások (uzsora jelleg,

„jóerkölcsbe” ütközés, színleltetés, „lehetetlen szolgáltatásra irányultság”) tárgyalásánál a Kúria a határozatában írtakat *mindig törvényekkel igazolta*.

B) A Kúria által megfogalmazott feltételezések, amelyek közül az egyik alapja lett az elszámolásnak és a forintosításnak. Erről és a kockázati tájékoztatásról szól ez a rész:

A Kúria 6/2013. számú (2013. december 16-i) PJE határozata szerint:

„Amennyiben a fogyasztó nem kapott megfelelő tájékoztatást a szerződéses kockázatokról, ez – az Európai Unió Bírósága által a C-26/13. számú ügyben kifejtendő állásponttól is függően – felvetheti azt a kérdést, hogy a téves, nem a valóságnak megfelelő tájékoztatás folytán a szerződés egyes feltételei megfelelnek-e az átláthatóság elvének; ha nem, ez akár tisztességtelenséget is eredményezhet.

A téves vagy nem megfelelő tartalmú tájékoztatás, illetve a félrevezető tájékoztatás – bizonyítottság esetén – annak megállapításához is vezethet, hogy az adós a szerződés megkötésekor tévedésben volt vagy a pénzügyi intézmény őt szándékosan megtévesztette.

A Ptk. 210. § (1) bekezdése értelmében, aki a szerződés megkötésekor valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, a szerződési nyilatkozatát megtámadhatja, ha tévedését a másik fél okozta, vagy felismerhette, a (4) bekezdés szerint pedig, akit a másik fél megtévesztéssel vagy jogellenes fenyegetéssel vett rá a szerződés megkötésére a szerződési nyilatkozatot megtámadhatja. A tévedés, a megtévesztés megtámadási okok, melyek alapján a szerződés a tévedés, megtévesztés felismerésétől számított egy éves, anyagi jogi, elévülési jellegű határidőn belül támadható meg [Ptk. 236. § (2) bek. a) pont], ugyanakkor A SZERZŐDÉSBŐL EREDŐ KÖVETELÉSELLEN SZEMBEN KIFOGÁSKÉNT HATÁRIDŐ NÉLKÜL LEHET RÁ HIVATKOZNI [Ptk. 236. § (3) bek.]. AZ EREDMÉNYES IGÉNYÉRVÉNYESÍTÉSHEZ, AMELY AZ EGÉSZ SZERZŐDÉS ÉRVÉNYTELENSÉGÉNEK JOGKÖVETKEZMÉNYÉVEL JÁR, AZT SZÜKSÉGES – TÖBBEK KÖZÖTT – BIZONYÍTANI, HOGY A PÉNZÜGYI INTÉZMÉNY OKOZTA AZ ADÓS TÉVEDÉSÉT, MEGTÉVESZTETTE ŐT.

Nem értékelhető azonban tévedésként az, ha az adós arra hivatkozik, hogy nem olvasta el a szerződést, illetve a tájékoztatást vagy átolvasta ugyan, de annak egyes rendelkezéseit nem értette meg. EGY KÖLCSONVEVŐTŐL MINIMÁLISAN ELVÁRHATÓ UGYANIS, HOGY A SZERZŐDÉST ALAPOSAN ÁTTANULMÁNYOZZA ÉS SZÜKSÉG ESETÉN AZ EGYES ÁLTALA NEM ÉRTHETŐ RENDELKEZÉSEKRŐL TÁJÉKOZTATÁST KÉRJEN. Ennek elmulasztása a Ptk. 4. § (4) bekezdése alapján a kölcsönvevő terhére esik.”

A Kúria 2/2014. számú (2014. június 16-i.) PJE határozata szerint:

„Vizsgálni szükséges tehát, hogy az adott konstrukció egyik lényegi eleme, az árfolyamkockázat fogyasztók általi viselése világos, érthető szerződési feltétel volt-e.

A Ptk. 205. §-ának (3) bekezdése értelmében a felek a szerződés megkötésénél együttműködni kötelesek, és tájékoztatniuk kell egymást a megkötendő szerződést érintő minden lényeges körülményről. Ezt az általános együttműködési és tájékoztatási kötelezettséget fogyasztónak minősülő ügyféllel kötendő devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén – ide nem értve a pénzügyi lízingszerződést - a jelenleg már nem hatályos 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 203. §-a akként konkretizálja, hogy a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződés ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja.

E rendelkezéseken túlmenően alapvető jelentősége van az Európai Unió Bírósága által a C-26/13. számú ügyben hozott ítéletben kifejtett azon követelménynek, hogy a fogyasztó számára ténylegesen lehetőséget kell biztosítani a szerződés összes feltételének megismerésére (67. pont), és a szerződéskötés következményeinek megismerhetőségére (70. pont). A fogyasztó alatt nem a konkrét fogyasztó értendő, hanem az „általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos

fogyasztó” (74. pont). Azt pedig, hogy az ekként értelmezett fogyasztó képes volt-e értékelni az árfolyam változás rá nézve esetlegesen hátrányos gazdasági következményeit is az Európai Unió Bírósága által a különmemű árfolyamok alkalmazása kapcsán kifejtettek analóg alkalmazásával kell megítélni. E szerint ezt „a releváns ténybeli elemek összességére tekintettel” kell megállapítani, vagyis ebből a szempontból nem csak a szerződés tartalmának, szövegének van jelentősége, hanem a szerződéskötés során „közvetett reklámnak és tájékoztatásnak” is (74. pont). Az irányelv 4. cikk (1) bekezdése, valamint az azt átültető Ptk. 209. § (2) bekezdése szerint is egy szerződési feltétel tisztességtelenségének megítélésekor a szerződés megkötésére vezető minden körülményt – így a kapott tájékoztatást is – figyelembe kell venni.

ABBAN AZ ESETBEN, HA a szerződés szövegéből és a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatásból egyértelműen FELISMERHETŐ VOLT az „átlagos fogyasztó” mércéjén keresztül megítélt konkrét fogyasztó számára, hogy az árfolyamkockázat korlátozás nélkül kizárólag őt terheli, és hogy az árfolyam rá nézve kedvezőtlen változásának NINCS FELSŐ HATÁRA, a vizsgált kikötés tisztességtelenségét a Ptk. 209. § (5) bekezdésében foglaltakra tekintettel nem lehet megállapítani. Amennyiben tehát a fogyasztó a jogszabály által előírt tájékoztatást megkapta, a kockázat feltáró nyilatkozatot aláírta, akkor azt – AZ ELLENKEZŐ BIZONYÍTÁSÁIG - ÚGY KELL ÉRTÉKELNI, hogy az árfolyamkockázat KORLÁTOZÁS NÉLKÜL őt terhelő volta számára világos és érthető volt, illetve annak kellett lennie. A PÉNZÜGYI INTÉZMÉNYNEK KELL BIZONYÍTANIA, HOGY A FOGYASZTÓ TÁJÉKOZTATÁSA ILYEN MÓDON MEGTÖRTÉNT.

AMENNYIBEN AZONBAN az árfolyamkockázat korlátlan viselésének szerződési rendelkezése a fogyasztó számára a pénzügyi intézménynek felróható okból NEM VOLT világosan FELISMERHETŐ, illetve érthető, FENNÁLLNAK A SZERZŐDÉS TISZTESSÉGTELENSÉGE MEGÁLLAPÍTÁSÁNAK A FELTÉTELEI.

ELŐFORDULHATOTT UGYANIS, hogy a szerződés egyértelmű megfogalmazása, a megfelelő tartalmú kockázatteltérő nyilatkozat ellenére a szerződéskötés során a pénzügyi intézménytől kapott tájékoztatás alapján A FOGYASZTÓ ALAPPAL GONDOLHATTA ÚGY, HOGY AZ ÁLTALA VISELENDŐ ÁRFOLYAMKOCKÁZAT nem valós, annak nincs reális valószínűsége, vagy az BIZONYOS MÉRTÉKBEN KORLÁTOZOTT (van egy maximuma). Ez a helyzet akkor, ha a fogyasztó az árfolyamváltozás várható alakulásáról, maximális mértékéről a pénzügyi intézménytől, annak képviselőjétől konkrét, hitelt érdemlőnek tűnő, később azonban tévesnek, valótlannak bizonyult tájékoztatást kapott. Ebben az esetben a szerződés a nem megfelelő (téves, félreérthető, nem egyértelmű) tájékoztatással érintett rendelkezése tisztességtelen, amely A SZERZŐDÉS RÉSZLEGES VAGY TELJES ÉRVÉNYTELENSÉGÉT EREDMÉNYEZI.

A NEM MEGFELELŐ TÁJÉKOZTATÁS TÉNYÉT és azt, hogy ennek következtében a szerződés árfolyamkockázatra vonatkozó rendelkezése számára nem volt világos és érthető, A FOGYASZTÓNAK KELL BIZONYÍTANIA.”

Vagyis:

– A Kúria a határozataiban egyértelműen felvetette a „tisztességtelen”, azaz a „téves” „vagy” „nem a valóságnak megfelelő”, „félrevezető”, „megtévesztő” tájékoztatás lehetséges voltának a vizsgálatát.

– A Kúria hivatkozik az Európai Unió Bíróságának az ítéletére, amelynek értelmében „nem csak a szerződés szövegének van jelentősége, hanem a közvetett reklámnak és tájékoztatásnak is”.

– A Kúria ezt a „tájékoztatást” csak egyféleképpen, mégpedig „a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatás”-ként határozta meg. Pedig ha az Európai Unió Bíróságának ítélete értelmében a szerződés részét nem képező „közvetett reklámnak” is „van jelentősége”, akkor jelentősége van a szerződés részét nem képező, de „a szerződés megkötésére vezető” egyéb tájékoztatásnak is.

– Különösen akkor, ha ezt az egyéb tájékoztatást a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete, vagyis a PSZÁF adta ki kifejezetten az „általánosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő átlagos

fogyasztó” számára, mivel e kiadványok úgy határozták meg magukat, hogy „A PSZÁF fogyasztóvédelmi tájékoztatója”, és több kiadást is megéltek, és ki lettek helyezve a hitelintézetek ügyfélfogadó irodáiba azzal a szándékkal, hogy bárki bármikor elvihesse, „alaposan áttanulmányozza és szükség esetén az egyes általa nem érthető rendelkezésekről tájékoztatást kérjen”.

– A Kúria által említett, „a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatás” papír alapon csak a kölcsönszerződések megkötésének napján, az ügyfelek által a bankokban töltött igen rövid idő alatt, a hivatalos papírok aláírása során került az ügyfelekhez, amelyet az aláírásuk mellett a saját kezükkel írt dátum bizonyít. Ez felveti annak a kérdését, hogy a hitelintézetek megsértették-e az „együttműködési és tájékoztatási kötelezettséget”, mivel a jog nem ismeri az egy naptári napon belüli határidőket. A Kúria ezzel a problémával nem foglalkozott, csak egyszerűen kijelentette, hogy „egy kölcsönvevőtől minimálisan elvárható, hogy a szerződést alaposan áttanulmányozza és szükség esetén az egyes általa nem érthető rendelkezésekről tájékoztatást kérjen”.

– A Kúria tehát nem rendelkezik arról, hogy mikor és kitől kérhetett volna tájékoztatást a „kölcsönvevő”. A szerződés megkötése előtt még nem ismerhette „a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatást”, mert azt csak a szerződés megkötésekor kapta meg. – Egy ingatlan vásárláshoz igénybe vett kölcsönnél tehát csak azután, miután már kifizette ügyvédet, miután már megkötötte az adásvételi szerződést, miután már elintézte a földhivatalt, miután már a bank feltétele szerint biztosítást is kötött, miután már kifizette a banknak az értékbecslési és a hitelbírálati díjat, és miután már megfelelt minden olyan banki követelménynek, amely a kölcsön folyósításának feltétele volt.

– A Kúria bizonyára azért nem hivatkozott a PSZÁF „fogyasztóvédelmi tájékoztató” kiadványaira, mert éppen a Kúria a jogegységi határozataival nemcsak a „deviza alapú”-nak és „szerződés”-nek nevezett, csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékek leglényegesebb rendelkezéseiről állapította meg, hogy „tisztességtelenek” és ezért semmisek, hanem a PSZÁF „fogyasztóvédelmi tájékoztató”-inak ugyanazon tartalmát is semmissé tette. Az így előállt helyzet elfogadhatatlan, sőt botrányos, és nem lehet semmiféle „diszpozitívítás” alapja.

– A Kúriának csak akkor hivatkozott a PSZÁF-ra, amikor „a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatás” tartalmát illetően a vonatkozó törvényből csak azt állapította meg, hogy mire „nem terjedhetett ki” „a tájékoztatási kötelezettség”, és ezt a PSZÁF és az MNB stabilitást láttató jelentéseire való utalással igazolta a Kúria. Azonban a Kúria ezzel elismerte, hogy az átlagos fogyasztó sem lehetett okosabb, mint „az ország legjobb szakemberei”, akiknek „volt némi tévedése ebben a kérdésben” –, ahogy ezt a Bankszövetség főtitkára megfogalmazta az egyik tévés hírsatorna műsorában 2014 júliusában.

– A PSZÁF „fogyasztóvédelmi tájékoztató” kiadványai tehát arról tájékoztatták az átlagos fogyasztót, hogy a bankok joggal alkalmaznak saját árfolyamokat a folyósítások és a törlesztések során, továbbá jogosak a bankok esetlegesen bekövetkező kamatemelései, és hogy nem várható tizenöt százaléknál jelentősebb forintgyengülés. Ennek megfelelően a PSZÁF 2006 szeptemberében még 185 forintos, 2008 júliusában viszont már csak 170 forintos maximális CHF árfolyammal számolt a kiadványai táblázataiban.

– A Kúria határozata értelmében a PSZÁF „fogyasztóvédelmi tájékoztató” kiadványaiban az ezekkel a számértékkel végzett számítások illetve a banki gyakorlatot bemutató szöveges részek mindegyike „téves” „vagy” „nem a valóságnak megfelelő”, „félrevezető”, „megtévesztő”, „később tévesnek, valótlannak bizonyult” „tájékoztatás”. A Kúria lehet, hogy ezért nem említette a határozataiban még utalás szerűen sem a PSZÁF „fogyasztóvédelmi tájékoztató” kiadványait.

– A 2006 szeptemberi PSZÁF kiadvány – és furcsa módon csak ez a kiadvány – még arról is tájékoztatta az átlagos fogyasztót, hogy: „Kamatkockázata minden hitelnek van, devizahitelnél ez azt jelenti, hogy ha az adott deviza irányadó kamata emelkedik, akkor emiatt nőhet a devizahitel kamata

is. Ennek magyarázata az, hogy a banknak is fizetnie kell azért a devizáért, amit aztán hitelként továbbad. Hogy mennyit kell fizetnie, az elsősorban az adott deviza irányadó kamatától, például a Svájci Nemzeti Bank vagy az európai Központi Bank alapkamatától függ. Lehet, hogy Ön is hallott már arról, hogy például a Svájci Nemzeti Bank többször megemelte az alapkamatát. Bár e kamatemelések mértéke a forintkamatokhoz képest nem volt számottevő, de belegondolt-e abba, hogy ez Önt közvetlenül is érintheti, ha svájci frank alapú hitelt vesz fel?

– Magyarországon a SNB „alapkamatához” történő igazodásból végképp nem lett semmi, hiába szerepelt a PSZÁF „fogyasztóvédelmi tájékoztató” kiadványában mint „téves” „vagy” „nem a valóságnak megfelelő”, „félrevezető”, „megtévesztő”, „később tévesnek, valótlannak bizonyult” „tájékoztatás”.

– A csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékek törvényességi és pénzügyi látszatát az átlagos fogyasztók előtt megteremtő kölcsönszerződések részét képezik „a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatás”-ok, amelyek banki formanyomtatványok, és amelyek tartalma nem vehető össze a PSZÁF kiadványokkal. Ugyanis a PSZÁF tájékoztatások az akkori évek maximális árfolyamait figyelembe véve számításokkal mutatták be azt, amit a tájékoztatásról szóló törvény a bankoktól követelt meg, vagyis a PSZÁF kiadványai számszerűsítették az árfolyam- és a kamatkockázat együttes hatását a törlesztésekre.

– A banki kockázati tájékoztatások viszont egyetlenegy számadat nélkül adtak „részletes”, „feltáró”, „egyértelmű”, „világos és érthető” „tájékoztatást” úgy, hogy lényegében csak ugyanazokat a szerződési rendelkezéseket fogalmazták meg újra, amelyek a közjegyzői okiratban már szerepeltek, és amelyek mindegyikéről megállapította a Kúria, hogy tisztességtelen. Ami „tisztességesnek” megmaradt ezekből a banki formanyomtatványokból, az a kettő darab összetett mondat csak arról szól, hogy ha gyengül a forint, akkor növekszik, ha erősödik, akkor csökkenhet a törlesztendő összeg.

– A banki kockázati tájékoztatások nem tartalmazzak olyan rendelkezést, amelyet a Kúria elvárt tőlük, mivel a hitelintézetek nem adhattak a hitelbírálatukkal és a szerződés szövegében az ügyfelekkel írásban kimondatott, „kijelenti” típusú tételekkel ellentmondásba kerülő olyan rendelkezést, amelyből „egyértelműen felismerhető volt”, hogy árfolyamkockázatnak „nincs felső határa” és „korlátozás nélküli”. Ennek értelmében és a többi semmissé tett tartalma miatt is „a pénzügyi intézmény által nyújtott tájékoztatás” a Kúria szerint „téves” „vagy” „nem a valóságnak megfelelő”, „félrevezető”, „megtévesztő”, „később tévesnek, valótlannak bizonyult” „tájékoztatás”.

– Megállapítható tehát, hogy ha a kölcsönvevők bárkitől is kértek volna tájékoztatást, vagyis akár a hitelintézetektől, akár a hitelintézeteket felügyelő PSZÁF-tól, kizárólag olyan tájékoztatást kaphattak és kaptak, amelyről utólag megállapítható, hogy „téves” „vagy” „nem a valóságnak megfelelő”, „félrevezető”, „megtévesztő”, „később tévesnek, valótlannak bizonyult”.

– A csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékek törvényességi és pénzügyi látszatát az átlagos fogyasztók előtt megteremtő kölcsönszerződések nemcsak a „kölcsönadott devizaösszeg” és az ebből levezethető banki árfolyamok alkalmazásával sértették meg a törvényeket és az emberi méltóságot. A hitelintézetek azzal is visszaéltek, hogy a kölcsöneik törlesztése során semmibe vették a szerződés szövegében az ügyfelekkel írásban kimondatott, „kijelenti” típusú tételeket. Az átlagos fogyasztók éppen a nekik tulajdonított kijelentések, továbbá a nekik szánt hivatalos PSZÁF tájékoztatók alapján – ha már a banki tájékoztatásokból nem tudhattak meg semmi számszerűt és lényegeset –, de még a banki hitelbírálatokban is megbízva „alappal gondolhatták úgy, hogy az általuk viselendő árfolyamkockázat bizonyos mértékben korlátozott”. Mivel az átlagos fogyasztók „fizetőképességnek” és a „vagyonai helyzetnek” van „felső határa” és nem „korlátozás nélküli”. Csak ez alapján – és az akkori maximális árfolyamok alapján – végezheték és végezték a hitelintézetek a hitelbírálatokat is.

– A Kúria tehát megfogalmazta a sok feltételezése között azt a feltételezését is, miszerint: „Amennyiben tehát a fogyasztó a jogszabály által előírt tájékoztatást megkapta, a kockázat feltáró nyilatkozatot aláírta, akkor azt – AZ ELLENKEZŐ BIZONYÍTÁSÁIG – ÚGY KELL ÉRTÉKELNI, hogy az árfolyamkockázat KORLÁTOZÁS NÉLKÜL őt terhelő volta számára világos és érthető volt, illetve annak kellett lennie.”, amely feltételezésben megfogalmazódott állítás lett az alapja az elszámolás és forintosítást szabályozó törvényeknek. Ez az alap tehát az, hogy az árfolyamkockázat „korlátozás nélküli”, illetve „felső határ nélküli”.

– A fentiek alapján „bebizonyosodott az ellenkezője”, vagyis hogy az átlagos fogyasztók nem kapták meg „a jogszabály által előírt tájékoztatást”, illetve az a tájékoztatás, amit kaptak a hitelintézetektől és a hitelintézeteket felügyelő PSZÁF-tól, „téves” „vagy” „nem a valóságnak megfelelő”, „félrevezető”, „megtévesztő”, „később tévesnek, valótlanak bizonyult”. Sőt, az átlagos fogyasztóval kimondatták írásban a „tipikusan blanketta” szerződések szövegében, hogy „az Adós kijelenti, hogy a kockázatot fizetőképességének és vagyoni helyzetének megfelelően mérlegelve vállalta”.

– A Kúria úgy határozott, hogy: „Ebben az esetben a szerződés a nem megfelelő (téves, félreérthető, nem egyértelmű) tájékoztatással érintett rendelkezése tisztességtelen, amely A SZERZŐDÉS RÉSZLEGES VAGY TELJES ÉRVÉNYTELENSÉGÉT EREDMÉNYEZI.”, vagyis semmisesk deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződések. Az elszámolás és a forintosítás mégsem ennek megfelelően történt.

C) A banki árfolyamok alkalmazásának semmisé tétele és a kölcsönadott devizaösszeg. A Kúria legfeltűnőbb ellentmondásáról szól ez a rész:

A Kúria 6/2013. számú (2013. december 16-i) PJE határozata szerint:

„Akár hitelszerződésnek, akár kölcsönszerződésnek nevezték a jogászok vagy a felek a jogviszonyukat, az adós olyan konstrukcióban szerezte meg IDEGEN PÉNZ időleges HASZNÁLATÁNAK A JOGÁT, amelyben a kirovó és a lerovó pénznem eltér. Ez azt jelenti, hogy a felek a pénztartozást úgy határozzák meg, hogy az adós az esedékességkor annyit fog forintban fizetni (leróni), amennyi megegyezik a szerződésben tipikusan svájci frankban, euróban, jenben kirótt pénztartozással.”

„Amennyiben a KÖLCSÖNADOTT DEVIZA ÖSSZEG, a folyósított forint összeg, illetve a visszafizetendő forintban meghatározott törlesztőrészek egyértelműen kiszámíthatók a szerződés rendelkezései alapján, a deviza alapú kölcsönszerződés nem ütközik a Ptk. 523. § (1) bekezdésébe.”

„Önmagában a kölcsönvevő forrásigényének a kielégítése nem jelenti a helyzetének a kihasználását. Az egyes adósok helyzetének a kihasználása valójában azért is kizárt, mert a kölcsön feltételeit a pénzügyi intézmény nem egyedileg, egy adós helyzetétől függően alakítja ki. Másrészt a pénzügyi intézmény az adós devizában történt eladósodása folytán nem jut őt meg nem illető előnyhöz, hiszen a törlesztéskor csak a KÖLCSÖNADOTT DEVIZAÖSSZEGnek megfelelő forint összeghez jut hozzá.”

A Kúria 2/2014. számú (2014. június 16-i.) PJE határozata szerint:

„A folyósításkor a pénzügyi intézmény által meghatározott vételi, a törlesztésekkor pedig az eladási árfolyamok (különnemű árfolyamok) alkalmazása tisztességtelen, mert ezekkel szemben NEM ÁLL A FOGYASZTÓNAK KÖZVETLENÜL NYÚJTOTT SZOLGÁLTATÁS, így az számára indokolatlan költséget jelent. E rendelkezések azért is tisztességtelenek, mert a alkalmazásuk gazdasági indoka a fogyasztó számára nem világos, nem érthető, nem átlátható. A deviza alapú fogyasztói kölcsönszerződésekben szereplő vételi és eladási árfolyamok, mint átszámítási árfolyamok helyett a Magyar Nemzeti Bank hivatalos deviza árfolyama válik a szerződés részévé a Ptk. 231. § (2) bekezdésében meghatározott diszpozitív törvényi rendelkezésre tekintettel, mindaddig, amíg kógens törvényi rendelkezés nem lépett azok helyébe.”

„A deviza alapú kölcsönszerződéseknél a pénzügyi intézmény a kölcsönt általában az általa, vagy más pénzügyi intézmény által alkalmazott deviza vételi árfolyamon folyósítja, míg a fogyasztó a törlesztésekkor a pénzügyi intézmény deviza eladási árfolyama figyelembevételével törleszt (különnemű árfolyam). Tekintve, hogy egy adott időpontban a vételi árfolyam mindig alacsonyabb, mint az eladási, így a fenti szerződéses rendelkezés alapján a pénzügyi intézménynek bevétele, míg a fogyasztónak kiadása keletkezik. A folyósításkor vételi, a törlesztésekkor pedig eladási árfolyam alkalmazása tisztességtelen, mivel ez az átszámítási árfolyam meghatározás egyoldalú és indokolatlan hátrányt jelent a fogyasztó számára a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megsértésével. A Kúria a 6/2013. PJE határozat 1. pontjában egyértelműen úgy foglalt állást, hogy deviza alapú kölcsönszerződések esetén úgy a folyósításkor, mint a törlesztésekkor átváltásra nem, hanem csak átszámításra kerül sor. Így tehát a deviza alapú kölcsönszerződésekben szereplő különemű árfolyamok mögött tényleges, a fogyasztó számára KÖZVETLENÜL NYÚJTOTT PÉNZVÁLTÁSI SZOLGÁLTATÁS NINCS.”

Vagyis:

– A Kúria egyértelműen kifejezte, hogy a „különnemű árfolyamok mögött tényleges, a fogyasztó számára közvetlenül nyújtott pénzváltási szolgáltatás nincs”, mégis ellentmondásba keveredett a Kúria önmagával akkor, amikor azt is leírta, hogy „a pénzügyi intézmény nem jut őt meg nem illető előnyhöz, hiszen a törlesztéskor csak a kölcsönadott devizaösszegnek megfelelő forint összeghez jut hozzá”.

– A Kúriának tudnia kellett, hogy az egyik nemű pénzből, még ha az kölcsönadott is, bárhol a világon csak úgy lesz egy másik nemű pénz, ha egy pénzváltó, vagy éppen a kölcsönt adó bank azt a saját árfolyamán átváltja. A Kúriának tudnia kellett, hogy ez a folyamat lett leírva a kölcsönszerződések első pontjában. A Kúriának tudnia kellett, hogy ha nincs banki átváltási árfolyam, akkor nincs „kölcsönadott devizaösszeg” sem. És ha nincs „kölcsönadott devizaösszeg”, akkor nincs az a „deviza alap”, amelyet a kölcsönszerződések szövege megfogalmazott, és amely „deviza alap” alapján az átlagos fogyasztókkal vállaltatták az árfolyam kockázatát.

– A Kúria szerint nem azért „tisztességtelen” a banki árfolyamok alkalmazása, mert a Kúria logikája szerint nem lehetett és nem is volt „kölcsönadott devizaösszeg”, amely „kölcsönadott devizaösszeg” létezésének látszatát amúgy éppen maga a Kúria próbálja felszínen tartani a további magyarázataiban. Hanem azért tisztességtelen a banki árfolyamok alkalmazása, mert nem a Magyar Nemzeti Bank „hivatalos deviza árfolyamát” alkalmazták a hitelintézetek – a Ptk. 1959-óta változatlan formában érvényben lévő, a Kúria által e kölcsönszerződések alapjául megtett paragrafusának kettő darab egysoros mondatának megfelelően.

– A Kúria az érvelésében egyszerűen megfedkezett a kölcsönadás első lépéséről, amit egyébként a szerződések szövege „egyértelműen és világosan” rögzített: „A Hitelező a jelen szerződésben meghatározott feltételekkel az Adós részére [X] ezer svájci frank összegű kölcsönt nyújt.” A Kúria csak a második lépéstől vizsgálja a szerződéseket, vagyis a folyósításkor használt banki vételi árfolyam problémájától. Úgy teszi semmissé a banki árfolyamok alkalmazását, hogy megfedkezik a banki árfolyamok alkalmazása mögött lévő pénzügyi tartalomról.

– Mivel a hitelintézetek a régi Hpt. értelmében a „devizában”, azaz az „idegen pénzben” nyújtott kölcsönadást rögzítették a szerződések szövegében, de a valóságban nem történt meg az „idegen pénz” kölcsönbe adása, csak forint folyósítás volt, ezért a kölcsön törvényi meghatározása értelmében a „rendelkezésre bocsátott pénzösszeg” a forint volt. Vagyis ezek forint kölcsönök voltak. Vagyis a „deviza alapú”-nak nevezett kölcsönök nem mások, mint csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékek, amelyek az „alacsony kamat” reklám fogásával generálták a keresletet a pénzügyi világ menekülő valutájával összemosott szolgáltatás iránt.

D) Alaptörvény-ellenesség vizsgálat:

Itt az egyes Alaptörvényi pontok vizsgálatakor nem írtam le újra részletesen a fentebb részletezett kifejtéseket, csak nagyon összefoglalóan adtam meg az alaptörvény-ellenesség lényegét:

– A Kúria e jogegységi határozataival megsértette az Alaptörvény NEMZETI HITVALLÁS részének azon tételét, miszerint „VALLJUK, HOGY AZ EMBERI LÉT ALAPJA AZ EMBERI MÉLTÓSÁG.”,

mert a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékeket a Kúria egy másik törvénnyel akarta életben tartani, amely cselekedetével a Kúria a „diszpozitivitás” alapjává tette a csalást. A csalás nem lehet alapja semmiféle törvényi kiváltásnak, mert különben az emberi méltóság semmibe vész. Az emberi méltóságot a végsőig rombolja az, ha a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékekben a törvényi és pénzügyi látszatnak megfelelő feltételekkel vállaltatott kockázat az új jogi alapra helyezéssel továbbra is érvényben marad. Aki csal, azt felelősségre kell vonni. A csalást elkövető „kölsönadott devizaösszeg”-ével névértéken kell elszámolni, és ennek az elszámolásnak kell a jogi kereteit törvénybe foglalni. Ugyanakkor sérti az emberi lét alapját jelentő emberi méltóságot az is, hogy a Kúriának, mint bíróságnak a jogegységi határozatai a bírói gyakorlattal összeegyeztethetetlen, így alaptörvény-ellenesnek minősülő hiányosságokat, ellentmondásokat és feltételezéseket tartalmaznak, különös tekintettel arra, hogy a Kúria határozatai alapjául szolgáltak később megalkotott törvényeknek. (A részletes kifejtést lásd fentebb.)

– A Kúria e jogegységi határozataival megsértette az Alaptörvény NEMZETI HITVALLÁS részének azon tételét, miszerint „VALLJUK, HOGY AZ EGYÉNI SZABADSÁG CSAK MÁSOKKAL EGYÜTTMŰKÖDVE BONTAKOZHAT KI.”,

mert a Kúria a hitelintézetek ügyfeleinek illetve az ügyfelek érdekképviselőiteinek megkérdezése nélkül, az ügyfelek aláírását is már kifejezetten mellőzve, az ügyfelek jogorvoslati lehetőségének pénzügyi biztosítását a hitelintézetek okozta kárból történő fedezésének lehetősége megteremtése nélkül cselekedett. Ez azért lényeges, mert a hitelintézetek ügyfeleinek döntő részét azok a kisemberek alkotják, akiknek a havi törlesztések is már nagy gondot okoznak, nemhogy még százazreket tudnának költeni bírósági perre, amely helyzettől a hitelintézetek minden bizonnyal rendkívüli módon vissza is élnek. Miután a Kúria határozatai alapján a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő kölcsönszerződések módosítása a hitelintézetek ügyfeleinek illetve az ügyfelek érdekképviselőiteinek megkérdezése, hozzájárulása és egyetértése nélkül, ezek teljes mellőzésével történt, ezért ezek után senki, semelyik bíróság sem, így a Kúria sem hivatkozhat a hitelintézetek ügyfeleinek aláírására a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő kölcsönszerződések bármilyen, a Kúria határozatai által érintett és nem érintett részével kapcsolatban. A másokkal, azaz a hitelintézetek ügyfeleivel illetve az ügyfelek érdekképviselőiteivel történő együttműködés teljes mellőzése okozta azt, hogy a Kúriának, mint bíróságnak a jogegységi határozatai a bírói gyakorlattal összeegyeztethetetlen, így alaptörvény-ellenesnek minősülő hiányosságokat, ellentmondásokat és feltételezéseket tartalmaznak, és a Kúria határozatai eme alaptörvény-ellenes állapotukban szolgáltak alapjául a később megalkotott törvényeknek. (A részletes kifejtést lásd fentebb.)

– A Kúria e jogegységi határozataival megsértette az Alaptörvény NEMZETI HITVALLÁS részének azon tételét, miszerint „VALLJUK, HOGY A POLGÁRNAK ÉS AZ ÁLLAMNAK KÖZÖS CÉLJA A JÓ ÉLET, A BIZTONSÁG, A REND, AZ IGAZSÁG, A SZABADSÁG KITELJESÍTÉSE.”,

mert a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékeket a Kúria egy másik törvénnyel akarta életben tartani, amely cselekedetével a Kúria a „diszpozitivitás” alapjává tette a csalást. A csalás nem lehet alapja semmiféle törvényi kiváltásnak, mert különben a biztonságba, a rendbe, az igazságba és a szabadságba vetett hit semmibe vész. A biztonságba, a rendbe, az igazságba és a szabadságba vetett hitet, ezek kiteljesítésének társadalmi lehetőségét a végsőig rombolja az, ha a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékekben a törvényi és pénzügyi látszatnak megfelelő feltételekkel vállaltatott kockázat az új jogi alapra helyezéssel továbbra is érvényben marad. Aki csal, azt felelősségre kell vonni. A csalást elkövető „kölsönadott devizaösszeg”-ével névértéken kell elszámolni, és ennek az elszámolásnak kell a jogi kereteit törvénybe foglalni. Ugyanakkor sérti a biztonság, a rend és az igazság kiteljesítését az is, hogy a Kúriának, mint bíróságnak a jogegységi határozatai a bírói gyakorlattal összeegyeztethetetlen, így alaptörvény-

ellenesnek minősülő hiányosságokat, ellentmondásokat és feltételezéseket tartalmaznak, különös tekintettel arra, hogy a Kúria határozatai alapjául szolgáltak később megalkotott törvényeknek. (A részletes kifejtést lásd fentebb.)

– A Kúria e jogegységi határozataival megsértette az Alaptörvény ALAPVETÉS B) cikkének (1) bekezdését, miszerint „MAGYARORSZÁG FÜGGETLEN, DEMOKRATIKUS JOGÁLLAM”,

mert a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékeket a Kúria egy másik törvénnyel akarta életben tartani, amely cselekedetével a Kúria a „diszpozitívitas” alapjává tette a csalást. A csalás nem lehet alapja semmiféle törvényi kiváltásnak, mert különben a független demokratikus jogállam semmibe vész. A jogállamiságot a végsőig rombolja az, ha a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékekben a törvényi és pénzügyi látszatnak megfelelő feltételekkel vállaltatott kockázat az új jogi alapra helyezéssel továbbra is érvényben marad. Aki csal, azt felelősségre kell vonni. A csalást elkövető „kölcsonadott devizaösszeg”-ével névértéken kell elszámolni, és ennek az elszámolásnak kell a jogi kereteit törvénybe foglalni. Ugyanakkor sérti a jogállamiságot az is, hogy a Kúriának, mint bíróságnak a jogegységi határozatai a bírói gyakorlattal összeegyeztethetetlen, így alaptörvény-ellenesnek minősülő hiányosságokat, ellentmondásokat és feltételezéseket tartalmaznak, különös tekintettel arra, hogy a Kúria határozatai alapjául szolgáltak később megalkotott törvényeknek. (A részletes kifejtést lásd fentebb.)

– A Kúria e jogegységi határozataival megsértette az Alaptörvény AZ ÁLLAM, A bíróság című rész 25. cikkének (1) bekezdését, miszerint „A BÍRÓSÁGOK IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁSI TEVÉKENYSÉGET LÁTNAK EL.”,

mert a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékeket a Kúria egy másik törvénnyel akarta életben tartani, amely cselekedetével a Kúria a „diszpozitívitas” alapjává tette a csalást. A csalás nem lehet alapja semmiféle törvényi kiváltásnak, mert különben a bíróságok igazságszolgáltatási kötelezettsége semmibe vész. A bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységét kikezdi, és a bíróságok igazságszolgáltatási tevékenységébe vetett társadalmi bizalmat a végsőig rombolja az, ha a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékekben a törvényi és pénzügyi látszatnak megfelelő feltételekkel vállaltatott kockázat az új jogi alapra helyezéssel továbbra is érvényben marad. Aki csal, azt felelősségre kell vonni. A csalást elkövető „kölcsonadott devizaösszeg”-ével névértéken kell elszámolni, és ennek az elszámolásnak kell a jogi kereteit törvénybe foglalni. Ugyanakkor sérti a bíróságok igazságszolgáltatási kötelezettségét az is, hogy a Kúriának, mint bíróságnak a jogegységi határozatai a bírói gyakorlattal összeegyeztethetetlen, így alaptörvény-ellenesnek minősülő hiányosságokat, ellentmondásokat és feltételezéseket tartalmaznak, különös tekintettel arra, hogy a Kúria határozatai alapjául szolgáltak később megalkotott törvényeknek. (A részletes kifejtést lásd fentebb.)

– A Kúria e jogegységi határozataival megsértette az Alaptörvény AZ ÁLLAM, A bíróság című rész 25. cikkének (3) bekezdését, miszerint „A KÚRIA A (2) BEKEZDÉSBEN MEGHATÁROZOTTAK MELLETT BIZTOSÍTJA A BÍRÓSÁGOK JOGALKALMAZÁSÁNAK EGYSÉGÉT, A BÍRÓSÁGOKRA KÖTELEZŐ JOGEGYSÉGI HATÁROZATOT HOZ.”,

mert a csalást megfogalmazó és gyakorlattá tévő banki termékeket a Kúria egy másik törvénnyel akarta életben tartani, amely cselekedetével a Kúria a „diszpozitívitas” alapjává tette a csalást, amelyet egyetlenegy bíró sem tekinthet kötelezően elfogadandónak, mert különben megsértenék az emberi méltóságról, az együttműködésről, a biztonságról, a rendről, az igazságról, a szabadságról, a jogállamról és a bírói igazságszolgáltatásról szóló, Alaptörvényben kifejtett alapelveket. A Kúria e jogegységi határozataival megsértette a bíróságok jogalkalmazásának egységét biztosítani hivatott igazságszolgáltatási kötelezettségét azzal, hogy a Kúriának, mint bíróságnak a jogegységi határozatai a bírói gyakorlattal összeegyeztethetetlen, így alaptörvény-ellenesnek minősülő hiányosságokat, ellentmondásokat és feltételezéseket tartalmaznak, különös tekintettel arra, hogy a Kúria határozatai alapjául szolgáltak később megalkotott törvényeknek. (A részletes kifejtést lásd fentebb.)

7. Meg kell adnom a kifejezett kérelmet az Alkotmánybíróság döntésének tartalmára vonatkozóan:

A fentiek alapján arra kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az elvégzett vizsgálata után állapítsa meg a következőket:

A Kúriának, mint Magyarország legfőbb bíróságának a deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződésekkel kapcsolatban hozott 6/2013. számú PJE (2013. december 16-i) és 2/2014. számú PJE (2014. június 16-i) határozatait – különös tekintettel arra, hogy a Kúria e két jogegységi határozatában megfogalmazottak alapjául szolgáltak a deviza alapúnak nevezett kölcsönök elszámolását és forintosítását szabályozó 2014. évi 38., 40. és 77. törvénynek – több pontban is megsértették az Alaptörvényt, ezért a Kúria e két határozata semmis, továbbá semmisek az elszámolást és forintosítást szabályozó törvények is.

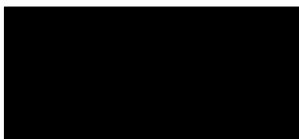
Ennek következtében a deviza alapúnak nevezett kölcsönszerződésekkel kapcsolatban olyan új törvényt kell megalkotnia az Országgyűlésnek, amely a csaláson alapuló kockázatvállaltatást és követelést semmisnek tekintve a ténylegesen kölcsönadott forintösszegeket a névértéken számoltatja el a hitelintézetekkel.

Ennek az elszámolásnak úgy kell történnie, hogy az érintett ügyfeleknek megadja a hosszabb távú, akár az évtizedes nagyságrendű részletfizetési lehetőséget is, amennyiben még volna tartozásuk a hitelintézet felé, továbbá akik már visszafizették a kölcsönüket a tisztességtelen gyakorlatnak jóhiszeműen és kényszerből megfelelően, azokat a volt ügyfeleket a hitelintézeteknek kártalanítaniuk kell, illetve ha a volt ügyfeleknek lenne még befizetni valójuk a névértéken történő elszámolás miatt, attól a hitelintézetnek el kell tekinteni, továbbá azoknál az ügyfeleknél, akiknek a vagyoni helyzetében súlyos sérelem következett be a tisztességtelen banki gyakorlat miatt, azok a volt vagy még meglévő ügyfelek a hitelintézetektől olyan kártalanítást kötelesek kapni, amely az eredeti értéknek megfelelően orvosolja a csalással okozott kárt.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Előre megköszönöm, hogy hosszúra sikeredett írásomat áttanulmányozzák. Remélem, nem cselekedtem haszontalanul. Ha maradt volna gépelési hiba, elnézésüket kérem.

Köszönettel:

Budapest, 2015. október 4.

